

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1984	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14) 11 Δεκεμβρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Μακριὰ οἱ προφάσεις!

«Ἄγρὸν ἠγόρασα... Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε... Γυναῖκα ἔγημα...» (Λουκ. 14,18-20)

Στὴν ωραία παραβολὴ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἀγαπητοί μου, βλέπουμε **ἓνα παράδοξο πᾶγμα**. Ποιὸ δηλαδῆ;

Κάποιοι ἀπὸ τὴν ἀρχοντικὴ τάξι τῶν φαρισαίων, ὅπως ἱστορεῖ ὁ ἱερός εὐαγγελιστής, εἶχε καλέσει, ἡμέρα Σάββατο, τὸν Κύριό μας νὰ τοῦ κἀνὴ τὸ **τραπέζι** (βλ. Λουκ. 14,1-15). Ὁ Χριστός, παρ' ὅλο πὸ ἐγνώριζε ὅτι οἱ διαθέσεις τῶν φαρισαίων δὲν εἶνε ἀγαθές, ὅτι παρατηροῦν κάθε κίνησί του ζητώντας ἀφορμὴ νὰ τὸν κατηγορήσουν, ἐν τούτοις δὲν ἐπρόβαλε κάποια πρόφασι γιὰ ν' ἀρνηθῆ τὴν πρόσκλησι, ἀλλὰ πῆγε. Δὲν πῆγε βέβαια γιὰ ν' ἀπολαύσῃ φαγητά· πῆγε γιὰ νὰ δοθῆ **εὐκαιρία νὰ διδάξῃ**. Καὶ πράγματι, κατὰ τὴ διάρκεια ἐκείνου τοῦ γεύματος θεράπευσε ἓναν ἀσθενῆ, διδάσκοντας ὅτι δὲν ἀμαρτάνει ὅποιος ἀγαθοεργεῖ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου· καὶ ἐνῶ αὐτὸ τὸ ἄκουσαν ὅλοι, κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνες δὲν τόλμησε νὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρησι. Δίδαξε ἐπίσης τὴν ταπεινωσι λέγοντας· Ὅταν σᾶς καλοῦν σὲ γάμους, νὰ προτιμᾶτε στὸ τραπέζι ὄχι τὴν πρώτη ἀλλὰ τὴν τελευταία θέσι. Τέλος εἶπε καὶ στὸν οἰκοδεσπότη· Ὅταν κἀνης τραπέζι, νὰ καλῆς ὄχι φίλους καὶ συγγενεῖς ἢ πλουσίους γειτόνους, ἀλλὰ φτωχοὺς καὶ σακάτηδες, πὸ δὲν μποροῦν νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουν ἐδῶ στὴ γῆ, ὥστε νὰ σοῦ ἀνταποδοθῆ στὸ τέλος ὅταν θὰ γίνῃ ἡ κοινὴ ἀνάστασι. Ἀκούγοντας τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια ἓνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνες εἶπε στὸν Κύριο μὲ πόθο· Εὐτυχισμένος ὅποιος θ' ἀξιωθῆ νὰ παρακαθῆ στὸ τραπέζι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ!

Τότε, μὲ ἀφορμὴ τὸν λόγο αὐτόν, ὁ Κύριός μας εἶπε τὴν **παραβολὴ τοῦ μεγάλου δεῖπνου** πὸ ἀκούσαμε σήμερα. Ὅτι κάποιοι ἄνθρωπος ἔκανε μεγάλο βραδινὸ τραπέζι καὶ καλέσε πολλούς. Κι ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα κ' ἦταν ὅλα ἔτοιμα, ἔστειλε τὸ δοῦλο του νὰ τοὺς φωνάξῃ.

Ἐκεῖ ὅμως συνέβη τὸ παράδοξο πὸ εἶπαμε στὴν ἀρχή· οἱ καλεσμένοι φίλοι ἄρχισαν νὰ δύνουν ὅλοι τὴν ἴδια ἀπάντησι, λὲς καὶ ἦταν συνεννοημένοι. Οἱ πρῶτοι προσκεκλημένοι ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο ἀρνοῦνται νὰ λάβουν μέρος στὸ δεῖπνο. Προφασίζονται, ὅτι διάφορες ἐπείγουσες τάχα ἀσχολίες, ὅπως ὁ «ἄγρός», τὰ «ζεύγη βοῶν» καὶ ἡ οἰκογένεια («γυναῖκα ἔγημα»), τοὺς ἐμποδίζουν νὰ συμμετάσχουν στὸ τραπέζι (βλ. ἑ.ἀ. 14,18-20). Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξο αὐτὸ τὸ πᾶγμα; Πολὺ παράδοξο.

Ἄλλ' ἐάν, ἀγαπητοί μου, «ἀποκρυπτογραφήσουμε» τὴν παραβολή, θὰ βροῦμε **τὸ νόημα τῆς**, αὐτὸ πὸ Κύριος θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ.

Κάτω ἀπὸ τὸ «μέγα δεῖπνον» πρέπει νὰ ἐννοήσουμε τὴν **χριστιανικὴ ζωὴ** γενικά, ἢ ὁποία εἶνε γεμάτη ἀπὸ πνευματικὰ θέλητρα καὶ ἀπολαύσεις, ὄχι μόνο στὸν οὐρανὸ ἀλλ' ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γῆ. Κάτω δὲ ἀπὸ τοὺς προσ- «κεκλημένους» πρέπει νὰ ἐννοήσουμε τὰ διάφορα πρόσωπα πὸ προσκαλοῦνται νὰ γευθοῦν τὰ ἀγαθὰ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἐχοντας τώρα ὑπ' ὄψιν αὐτά, τὸ παράδοξο πὸ περιγράφει ἢ παραβολὴ μετατρέπεται πλέον σὲ ἓνα γεγονός πολὺ συνηθισμένο, πὸ τὸ βλέπουμε νὰ συμβαίνει κάθε μέρα, εἴτε μέσα στὴ δικὴ μας τὴν καρδιὰ εἴτε μέσα στὶς καρδιὰς τῶν ἄλλων. Διότι πράγματι πουθενὰ ἄλλοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν συμπεριφέρεται τόσο ἀπρόθυμα ὅσο στὰ ζητήματα πὸ ἀφοροῦν στὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Ἀεικίνητος σὲ ὅλα, ἐδῶ γίνεται βραδυκίνητη χελώνα – καὶ μακάρι νὰ πῆγαινε σὰν τὴ χελώνα· ἐδῶ γίνεται πέτρα ἀκίνητη, δὲν ἐννοεῖ νὰ σαλέψῃ, νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ματαιῶς τοῦ ἔρχονται οἱ **προσκλήσεις** μὲ διαφόρους τρόπους· μηνύματα, εἰδήσεις, προτροπὲς φίλων, κηρύγματα, ἔλεγχοι τῆς συν-

ειδήσεως, εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα γεγονότα εἴτε τῆς προσωπικῆς του ζωῆς εἴτε τοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλλοντος εἴτε καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἢ τοῦ παγκοσμίου βίου. Μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τρόπους ὁ πανάγαθος Θεὸς προσκαλεῖ τὸν καθένα στὴν χριστιανικὴ ζωὴ, στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε τόσο ἀγαθὸς αὐτὸς ποὺ προσκαλεῖ, εἶνε τόσο μεγάλη ἡ τιμὴ ποὺ προτείνει, εἶνε τόσο ζηλευτὰ τὰ βραβεῖα ποὺ προσφέρει, ὥστε φυσιολογικὰ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε, χωρὶς πολλὴ σκέψι καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ, νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησι ποὺ φθάνει μὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς τρόπους ποὺ εἶπαμε, ν' ἀφήσῃ πίσω τὸ παρελθόν του, νὰ μετανοήσῃ, καὶ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ ὅπου τὸν προσκαλεῖ ὁ Χριστός, ἔχοντας πλήρη βεβαιότητα ὅτι, ὅπου καλεῖ ὁ Χριστός, ἐκεῖ βρίσκεται ἡ πραγματικὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία. Καὶ ὅμως αὐτό, τὸ τόσο λογικό, πολὺ σπανίως γίνεται. Γιατί;

Ἐπὶ ἔλεος ἔλεος ἔλεος. Ἄλλα στὴν ἐλευθερία παρεμβαίνουν ἄλλοι. Ὁ ἄνθρωπος **ἔχει πολλοὺς κακοὺς συμβούλους**. Ἔχει πρῶτα - πρῶτα τὸν διεφθαρμένο **ἑαυτό** του, ποὺ τὸν κρατᾷ δεμένο σὲ χρόνια πάθη. Ἔχει ἔπειτα τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, τὸν **κόσμο**, ποὺ ζοῦν ὅπως κι αὐτὸς στὴν ἁμαρτία καὶ τὸν ἀποθαρρύνουν, ὥστε νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ πετάξῃ πιὸ ψηλά. Ἔχει τέλος καὶ τὸν **σατανᾶ**, ποὺ μὲ δόλιο τρόπο τὸν ἐξαπατᾷ, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ τὸ συμφέρον του. Ὅλοι αὐτοὶ μὲ κοινὴ συμφωνία εἰσηγοῦνται στὸν ἄνθρωπο ν' ἀπορίψῃ τὴν πρόσκλησι καὶ νὰ μένη στὰ ἴδια. Ἔτσι ὁ δύστυχος ἄνθρωπος δέχεται τὶς εἰσηγήσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας του, ἀπορρίπτει τὴν πρόσκλησι, καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ κοιμίσῃ τὴ συνείδησί του, πλάθει διάφορες δικαιολογίες γιὰ νὰ ἀμνηστεύσῃ τὸ ὀλέθριο λάθος του, τὴν παράλειψι τοῦ ὑψίστου χρέους του νὰ σπεύσῃ κοντὰ στὸν Ἰησοῦ ποὺ τὸν καλεῖ.

«*Ἀγρὸν ἠγόρασα*» – «*ζεῦγη βοῶν ἠγόρασα πέντε καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά*» – «*γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν*», νὰ τί προφασίζεται ὅποιος δὲν ἔχει διάθεσι νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησι τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλα **οἱ προφάσεις αὐτὲς εἶνε ἀνόητες** καὶ μαρτυροῦν πόσο ἀδικεῖ τὸ Χριστὸ καὶ τὴ χριστιανικὴ ζωὴ ὅποιος προβάλλει τέτοιες δικαιολογίες.

Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, ἡ γνήσια εὐαγγελικὴ ζωὴ, δὲν εἶνε ἄρνησι τῆς ζωῆς μέσα στὸν κόσμο. Πραγματοποιεῖται μέσα στὴν κοινωνία. Μπορεῖ νὰ συμβαδίσῃ σὲ ὅλα τὰ στάδια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ σταθῆ **πολύτιμος σύντροφός** του, σὲ ὁποιοδήποτε εἶδος νομί-

μου ἐργασίας καὶ ἂν αὐτὸς καταγίνεται. Ὁ Χριστὸς δὲν εἶπε ν' ἀφήσουμε ἀκαλλιέργητα τὰ χωράφια, νὰ κλείσουμε τὰ καταστήματα, νὰ ἀρνηθοῦμε τὸ γάμο καὶ νὰ καταργήσουμε τὴν οἰκογένεια, προκειμένου νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Μποροῦμε καὶ ὡς ἀγρότες καὶ ὡς ἔμποροι καὶ ὡς ἔγγαμοι οἰκογενειάρχες νὰ ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ Κυρίου μας. Ἡ ζωὴ ἢ χριστιανικὴ ὄχι μόνον δὲν μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθημερινῶν μας ἔργων, ἀλλ' ἀντιθέτως **ἐξυψώνει καὶ ἐξευγενίζει** τὰ ἔργα καὶ τὶς ἀσχολίες μας ἐκεῖνες ποὺ ἐκτελοῦνται κάτω τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἔπειτα, ἡ πρώτη καὶ ὑψίστη ὑπόθεσι τῆς ζωῆς μας εἶνε **ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς** μας, καὶ κατόπιν κατὰ σειρὰν ἀξίας ἔρχονται οἱ ἄλλες ὑποθέσεις, γιὰ τὴν οἰκογένειά μας, γιὰ τὰ κτήματά μας, τὰ ἐμπορία μας κ.τ.λ.. Ἐκεῖνος ποὺ ἀφήνει τὸ νοῦ του ν' ἀπορροφηθῆ ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὶς σκέψεις μόνον τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ τῶν ἄλλων καθημερινῶν του ἀσχολιῶν, δείχνει ὅτι δὲν πιστεύει στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ τὴ μέλλουσα ζωὴ· γιὰτὶ ἂν πίστευε, θὰ εὔρισκε χρόνο ν' ἀσχοληθῆ καὶ μὲ τὰ ζητήματα τῆς σωτηρίας του, χρόνο ἴσο τοῦλάχιστον μὲ τὸ χρόνο ποὺ διαθέτει γιὰ τὰ μικρὰ βιοτικὰ ζητήματα. Ἄλλα τώρα; Ἀσχολεῖται νὰ τακτοποιήσῃ τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο θὰ κοιμηθῆ μία μόνον νύχτα, καὶ καθόλου δὲν μεριμνᾷ γιὰ τὸ οἶκημα τοῦ οὐρανοῦ, στὸ ὁποῖο ὄχι ὥρες καὶ ἡμέρες ἀλλὰ χρόνια καὶ αἰώνως θὰ παραμείνῃ. Τόση φροντίδα γιὰ τὰ ἐπίγεια, τόση ἀμέλεια γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ στὸ πολυτιμότερο μέρος τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως.

* * *

Μακριὰ λοιπὸν ἀπὸ μᾶς οἱ προφάσεις! Καὶ ἐπειδὴ οἱ προφάσεις εἶνε προῖον τῆς ἁμαρτίας, ποὺ ζητᾷ νὰ καλυφθῆ κάτω ἀπὸ αὐτές, γι' αὐτὸ ἂς λέμε στὸν Κύριο τὴ θερμὴ προσευχὴ τοῦ Δαυῖδ· «*Κύριε, μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις*», μὴ μ' ἀφήσῃς νὰ βρίσκω ἁμαρτωλὲς προφάσεις (Ψαλμ. 140,4).

Ἄς τρέχουμε παντοῦ ὅπου μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός· καὶ στὰ προσκλητήριά του εἶθε οἱ ἄγγελοί του ποτέ νὰ μὴ σημειώνουν γιὰ μᾶς τὴ λέξι «**ἀπών**», ἀλλὰ νὰ σημειώνουν πάντοτε τὴ λέξι «**παρών**». Τότε θὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς τὴν ἐλπίδα, νὰ παρακαθήσουμε στὴν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ, στὴν οὐράνιο βασιλεία του. Καὶ «*μακάριος, ὃς φάγεται ἄριστον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ*» (Λουκ. 14,15).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**